

šifra č.5, heslo SEMENO

Vítejte na stanovišti č.5.

Před zadáním šifry si pozorně přečtěte dopis doktoru Vlachovi od kolegy Korejse z knihy Z. Jirotky Saturnin. Doslovná citace je zde, šifru jako takovou v ní nehledejte:

Milý doktore!

Ještě voním jehličím, ještě mám ruce znamenáné trny malin a podrážky bot vyleštěné chůzí po horské trávě, a už sedám ke psaní, abych Vám poděkoval a vynadal zároveň. Poděkoval za nejkrásnější dovolenou, kterou jsem kdy měl, a vynadal za zlomyslnost, která provází všechny Vaše činy, i ty nejšlechetnější.

Když jste mi před měsícem na stížnosti týkající se mého zdravotního stavu odpověděl přednáškou o návratu k přírodě a o tom, jak žil člověk prehistorický, namítal jsem, že snad přece nechcete, abych lezl na stromy. Byla to poznámka docela věcná a nelíbil se mi způsob, jak jste na ni reagoval. Vzpomínám si, jak Vám to zlomyslně blýsklo v očích, když jste si prohlížel moji postavu a říkal, že by mi to nemohlo škodit. Měl jsem tenkrát na jazyku velmi pádnou odpověď, ale umlčel jste mne velkomyslnou a překvapující nabídkou, abych dovolenou strávil ve Vašem horském srubu. Jaká jste to podivná směs španělského granda a zlomyslného satyra! Musil jsem přemýšlet, mám-li za tu nabídku děkovat našemu starému přátelství nebo Vaší zlomyslnosti, která se spokojila tím, že mne přinutila překonat s tlumokem na zádech výškový rozdíl 700 m, když mne nemohla přinutit k nedůstojnému lezení po stromech. Jak vidíte, podceňoval jsem obojí. Vaše přátelství i Vaší zlomyslnost. Ale co člověk neudělá pro svoje zdraví. Provedl jsem všechno přesně tak, jak jste mi to poradil. Dokonce jsem si koupil všechny ty knihy, které jste mi doporučil, ačkoliv jména jejich autorů i jejich názvy byly pro mne prázdným zvukem a nic mi neslibovaly. Dnes vím, že jsem dobře udělal, ale něco bych Vám rád řekl: Knihy jsou, doktore, krásná věc, ale víte, co to váží? Víte, že jsem to do těch hor táhl jako soumar a že když jsem byl asi v polovici toho Vašeho bláznivého kopce, napadla mne hrozná myšlenka, jestli Vám nešlo ani tak o to, abych měl na dovolené dostatek duševní potavy (vždyť to ani nejde s tím prehistorickým člověkem dobře dohromady), ale o to, abych táhl do toho vrchu půl metrického centu? Je to k vzteku, že s Vámi člověk nikdy neví, jak na tom je. Zařal jsem zuby a zdolával jsem strastiplnou cestu krok za krokem. Jenom myšlenka, že už brzo budu nahoře a že mi nabídnete něco kloudného k pití, mi umožnila podat výkon hodný indiánského nosiče nákladů. Domníval jsem se, že se ve srubu zdržíte do pondělního rána, a proto jsem byl překvapen, když mne na dveřích přivítal připíchnutý kus papíru s Vaším stručným sdělením, že jste se musel vrátit do Prahy a klíč že visí na první borovici vpravo. Jaký nerozum, říkal jsem si, nechávat klíč na místě lehce přístupném. Jaký nerozum! To jsem si říkal jenom chvíli. Když jsem zjistil, že jste jej pověsil asi sedm metrů vysoko, byl jsem nesmírně překvapen. Rozhlížel jsem se marně po nějakém žebříku, když vtom jsem si vzpomněl na zlomyslný záblesk ve Vašich očích, když jsme mluvili o tom lezení na stromy, a tu jsem strašlivě zaklel. Tohle Vám bylo podobné. Když na to dnes vzpomínám, jsem v pokušení přiznat, že ta situace nebyla tak docela prostá humoru, ale tenkrát jsem pro to neměl pochopení. Jediným pocitem, který bouřlivě zmítal mým nitrem, byl vztek. Mou první myšlenkou bylo, abych se otočil na podpatku, vrátil se na nádraží a jel zpět. Pak bych Vám byl jízlivým dopisem poděkoval za pohostinství. Snad bych to byl udělal, kdyby lehký soumrak v údolích mi nepřipomenul, že brzo bude noc. Pak mi napadlo, abych se podíval, není-li v přístavku srubu sekera, a abych se pokusil borovici porazit. Dovedu si živě představit, jak při téhle větě mého dopisu vlítnete. Tak prosím, začnete kázat, na tom nejlépe vidíte, do jaké míry degenerovaly

Vaše vitální schopnosti, když jste ochoten podstoupit několikahodinovou práci nástrojem, který jste snad v životě neměl v ruce, místo abyste podal tak prostý a nepatrný výkon, jako je vyšplhání do výše pěti metrů. K tomu podotýkám: sedmi, doktore, sedmi a možná že to bylo ještě výš. Dovolíte, abych Vás přerušil a nedovolil Vám pokračovat v přednášce o rozzuřeném býku, který snad, dle Vašeho mínění, jediný by dovedl probudit ve mně schopnosti rychlého šplhu, zděděné po dávných předcích. To, že jsem se rozhodl uvažovat o šplhání až v tom případě, kdyby nebylo jiného východiska, je pochopitelné. Bylo to ze vzdoru, aby nebylo po Vašem. Abyste se při svém zvráceném smyslu pro humor necítil ošizen, přiznávám se, že jsem nakonec přece jenom na tu borovici vylezl. Bavte se ještě víc a vězte, že první zuřivý pokus dostat se ke klíči jsem podnikl v okovaných botách a s tím bláznivě těžkým tlumokem na zádech. Chechtejte se při představě, jak jsem bez kabátu a bos těch sedm metrů zdolal a zmocnil se klíče. Byla to největší práce mého života a byla to první a poslední nepříjemnost v mé dovolené. Všechno ostatní bylo překrásné. Vyspal jsem se velmi dobře již prvé noci a probudil jsem se do spanilého horského jitra. To bylo první ráno na horách a ještě dvacet jich následovalo, jedno hezčí než druhé. Dny příjemně plynuly a já jsem nevěděl, mám-li obdivovat originální a pohodlné zařízení Vašeho srubu, ztepilé jedle a romantickou divočinu kolem lesní tůně, nebo autory, kterými jsem se na Vaši radu zásobil. Trhal jsem maliny, chodil jsem na hříbky a lehával jsem na horských loukách. Díval jsem se celé hodiny do údolí a přemýšlel o tom, co jsem četl. Vlahé večery s fialovými odstíny, orosená rána a pryskyřici provoněná poledne, západ slunce a všechny ty půvaby mé dovolené se podivně smísily s listy přečtených knih a jsem přesvědčen, že ještě po letech budu vědět, kterou kapitolu jsem četl na stráni pod Vaším srubem a kterou nad hladinou tůně. Z jiných na mne zavane vůně dřeva Vašeho srubu a zašumí zvuk deště, dopadajícího na střechu. Nevím, jestli jsem žil jako člověk prehistorický, ale žil jsem si krásně. Asi tak v půli dovolené jsem dospěl k názoru, že Váš výklad o půvabech chytání pstruhů na umělou mouchu patří mezi ty roztomilé ztřeštěnosti, kterými častujete své bližní a jejichž společným znakem je výstřední nepravděpodobnost. Zkrátka nechtil jsem ani jednoho a vášnivě popírám domněnku, že by se to bylo někomu na světě podařilo. Uložil jsem rybářské náčiní tak, jak jste je měl, a do tůně chodil jsem se jen koupat. Denně. Opravdu. Vidím, jak nad tím nedůvěřivě kroutíte hlavou, ale je to pravda a nedovedete si představit, jak příznivý výsledek to mělo na můj zdravotní stav. Moje kondice stoupala den ode dne. A nemyslete si, že jsem se v té studené vodě, jak se říká, osmělil, že jsem si párkrát stříkl na záda a že tomu říkám koupání. Já jsem se, doktore, potápěl, rozumíte, i s hlavou. Až na dno tůně! Chci pro dobrou vůli zapomenout na to, že rada, abych lezl na stromy, nebyla radou ani přítele, ani lékaře, nýbrž sarkastického vtipálka, a revanšuji se Vám podle přísloví, kdo do tebe kamenem, ty do něho chlebem: doktore, následujte mého příkladu a Vaše horská tůň z Vás udělá olympionika. Ještě jednou Vám děkuji za pohostinství a přeji Vám veselé potápění. Klíč od srubu je v tůni.

Váš Korejs

Ted' už asi tušíte, kde je klíč k šifře 😊 Až se ke svazku klíčů dostanete, vezměte si jeden a ostatní nechte na místě pro soupeře. Pokud by se Vám nechtělo do vody, u organizátora je k zapůjčení paddleboard. Cena zápujčky jsou ale 2 Kapky živé vody!

Část zadání šifry je zde:

EFNNJZGZ ZPXUVTV NJZG UJPMARUJLHLG DSEWB WM CO JYIZBZAH UIOOZ

Jedná se o Vigeněrovu šifru (zašifrovaný text pomocí klíče). Zuby klíče z Pelíšku určují pomocí morseovky klíč MILOUŠ. Pomocí tohoto klíče překódujeme nesmyslný text na tajenku:

EFNNJZGZ ZPXUVTV NJZG UJPMARUJLHLG DSEWB WM CO JYIZBZAH UIOOZ
+ MILOUSMI LOUSMIL OUSM ILOUSMILOUSM ILOUS MI LO USMILOUS MILOU
= ROZCESTI LESNICH CEST DVESTEDVACET METRU JV OD ERVINOVA HRADU

